

Соціальна робота в Норвегії

Норвегії підтверджують ефективність як материнської чи батьківської, так і спільної турботи про дитину. Остання за рубежем набуває юридичне і практично все більшого поширення. Соціальні педагоги, психологи та інші працівники тут пропонують колишньому подружжю максимально об'єктивний варіант стосунків для співробітництва в інтересах дитини.

Цьому підпорядковується практика усиновлення, опікування та інші засоби, покликані мінімізувати брак належної допомоги і впливу одного з батьків.

A large crowd of people is gathered, many holding Norwegian flags. In the foreground, a woman with blonde hair is visible, looking towards the camera. A young child is also visible in the lower right. The background is filled with more people and flags, suggesting a public event or protest.

Найбільш типова проблема неповної сім'ї – матеріальна. Залишаючись наодинці з дитиною, мати не в змозі утримувати себе та її. Державна допомога чи аліменти істотно не поліпшують ситуації. Особливо у важкому становищі опиняються матері-студентки, непрацюючі, з кількома дітьми, без житла. Тому неповна сім'я покликана бути об'єктом першочергової матеріальної допомоги з боку державних органів і громадськості, передусім різноманітних фондів соціальної підтримки населення. Вона може включати цільові грошові виплати (на харчування, лікування), безпроцентні кредити, натуральні форми (речі, продукти та ін.). Соціальної підтримки заслуговують одинокі матері з маленькими дітьми (до 3-х років) та неповні сім'ї, в яких декілька неповнолітніх. Важливо формальним і неформальним шляхами з'ясувати потреби сім'ї в матеріальній допомозі, знайти засоби її надання і при цьому не принижувати гідність матері й психологічне самопочуття дітей. Найефективніше при цьому – забезпечення зайнятості матері, сприяння в пошуках роботи з вищою оплатою. При щирому зацікавленому бажанні завжди можна знайти вихід із матеріальної скрути.

У Норвегії соціальна допомога та інші виплати надаються самотніми матерям і неповній сім'ї доти, поки діти не досягнуть 19 років. За цією політикою вони живуть краще порівняно з бідними, але гірше, ніж повні сім'ї.

На всіх рівнях витрати на освіту покриваються за рахунок держави. Програма обов'язкової освіти складається з трьох ступенів: від дошкільного навчання до 4-го класу, 5-7 класи і 8-10 класи. Підлітки у віці від 16 до 19 років можуть здобути повну середню освіту, яка необхідна для вступу у торговельне училище, сільську школу

Вищі навчальні заклади Норвегії - це 4 університети (в Осло, Бергені, Тронхеймі і Тромсі), 6 спеціалізованих вищих шкіл (коледжів) і 2 державні художні школи, 26 державних коледжів у фюльке і курси додаткової освіти для дорослих.

Навчання в університетах платне. Звичайно, студентам для здобуття освіти надаються кредити. Університети готують державних службовців, служителів культури і викладачів вузів. Крім цього, університети майже повністю забезпечують кадри лікарів, інженерів і наукових працівників. Університети займаються також фундаментальними науковими дослідженнями. Бібліотека університету Осло є найбільшою національною бібліотекою.

Норвегія має численні науково-дослідні інститути, лабораторії і дослідно-конструкторські бюро. Серед них - Академія наук в Осло, Інститут Крістіана Мікельсена в Бергені і Наукове товариство в Тронхеймі. Про активну участь Норвегії в міжнародних відносинах свідчить існування Нобелівського інституту, Інституту порівняльних культурних досліджень, Інституту дослідження проблем миру і Товариства міжнародного права.

Соціальна політика в Норвегії

Норвезька модель соціальної політики — найбільш соціалізована модель, тобто економіка найбільшою мірою працює на задоволення потреб членів суспільства. Вона відзначається надзвичайно високою часткою ВВП, яка розподіляється через бюджет (понад 50%), акумулюванням у руках держави значних фінансових ресурсів, домінуванням ідеї рівності та солідарності в здійсненні соціальної політики, активною упереджувальною політикою, профілактичними заходами у сфері зайнятості, жорсткою політикою доходів, високим рівнем соціального захисту населення, що забезпечується в основному за державні кошти. Тут соціальна політика тісно пов'язана з державним регулюванням економіки, яке має чітко виражену соціальну спрямованість, тобто соціальна політика виступає як мета економічної діяльності держави.

Звичайна норвезька родина складається з матері, батька й одного або двох дітей. Деякі мають більше трьох дітей. Більшість молодих людей живуть будинку в батьків до закінчення школи, після чого вони найчастіше хочуть переїхати, щоб жити одному або разом із друзями. В основному через труднощі із працевлаштуванням молодь не може дозволити собі власне житло, тому багато дорослих дітей продовжують жити в будинку батьків.

Якщо чоловіки розводяться, як правило діти продовжують жити з матір'ю. Суспільство визнає, що людина живе одна, з дітьми або без них. Також визнається, що незаміжня жінка має дітей.

Установи охорони здоров'я в основному належать державі, що і організовує їхню роботу. Деякі установи належать і експлуатуються приватними особами, суспільствами або організаціями. Державне страхування є системою страхування, що охоплює всіх, проживаючих у Норвегії.

Всі, за допомогою державного страхування, повинні бути забезпечені певною економічною безпекою, коли вони старіють, хворіють, стають інвалідами, безробітними або втрачають свого годувальника. Державне страхування також забезпечує допомогу під час вагітності й пологів, і самотнім годувальникам.

Ви можете розраховувати на страхування, якщо Ви проживаєте в Норвегії не менш одного року й Вами отримана посвідка на проживання, незалежно від того, працюєте Ви чи ні.

Також страхування забезпечує допомогу у зв'язку із хворобою, фізичними недоліками, вагітністю й родами.

Така допомога видається у вигляді відшкодування витрат, такі як наприклад:

- лікарську допомогу;**
- контрольні обстеження в період вагітності;**
- медичне лікування й відхід у санкціонованій установі охорони здоров'я;**
- важливі ліки;**
- лікування хвороб у зубного лікаря;**
- обстеження й лікування в психолога**

Комуни в Норвегії зобов'язані надавати економічну допомогу людям, які не стані самі забезпечувати себе матеріально або піклуватися про себе. У кожній комуні є служба, що надає соціальну допомогу.

Соціальна служба на певних умовах також видає допомогу заступникам, яким воно потрібно для подолання й адаптації у важкій життєвій ситуації. Допомога, в основному, дається в такій формі, щоб вона сприяла даній особі стати незалежним на протязі прийнятнього часу.

Соціальна служба несе розширену інформаційну відповідальність. Соціальна служба подає інформацію, раду й провідні вказівки, які можуть сприяти рішенню або запобіганню соціальних проблем. Якщо соціальна служба сама не може надати таку допомогу, вона в міру можливості повинна простежити за тим, щоб неї зробили інші.

Соціальна допомога також має інші важливі завдання, зокрема в області охорони добробуту дітей і допомоги людям, що випробовують проблеми з наркотичними або оп'яняючими засобами.

